

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory 1, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 44/2010 – 93,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 44/2010 - 93, a rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 2009/562/BUR/ČTV, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 2.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech 8.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 44/2010 – 93, zamítl Městský soud v Praze žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 2009/562/BUR/ČTV, o uložení pokuty ve výši 100.000 Kč za porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů stanovené v ust. § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Porušení citovaného ustanovení se měla stěžovatelka dopustit tím, že dne 13. 1. 2009 od 12:35 h na programu ČT24 odvysílala v pořadu Černé ovce reportáž Zeď, která neposkytla divákovi veškeré informace potřebné k tomu, aby si na věc mohl utvořit vlastní názor.

Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že shledal nedůvodnou žalobní námitku nedostatečného popisu skutku, protože Rada ve výroku napadeného rozhodnutí dostatečně popsala skutek i způsob jeho spáchání. Výrok napadeného rozhodnutí a text usnesení Rady jsou totožné, pokud jde o závěr o vině a sankci. Absentuje-li údaj o lhůtě splatnosti a bankovním spojení v usnesení Rady, jedná se sice o vadu, nikoliv však takového charakteru, aby měla za následek nezákonnost rozhodnutí. V této souvislosti městský soud citoval ust. § 68 odst. 2 a § 71 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K poukazu stěžovatelky na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 212/2009 odkázal městský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nejednotný postup soudů, byť je nežádoucí, nelze považovat za libovůli. Každý případ je totiž nutno posuzovat individuálně. Usnesení Rady neobsahuje údaje namítané stěžovatelkou, nicméně obsahuje podstatu konkrétního hlasování Rady, jímž rozhoduje o konkrétním skutku a o uložení sankce v případě porušení zákona. Uvedení ostatních údajů ve výrokové části rozhodnutí Úřadem Rady plně koresponduje s ust. § 11 odst. 2 zákona o vysílání, podle něhož úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Rady zajišťuje Úřad Rady, který je orgánem Rady, a jeho činnost je hrazena z rozpočtu Rady. Zaměstnanci zařazení v Úřadu Rady jsou státními zaměstnanci podle zvláštního právního předpisu. Bylo by přepjatým formalismem ukládat Radě povinnost v případě každého hlasování rozhodovat rovněž o čísle bankovního účtu, na který má být pokuta hrazena. Otázka paušální částky nákladů správního řízení je skutečností plynoucí ze zákona, a proto ji městský soud nepovažoval za nutnou podrobit hlasování. V této souvislosti poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, který potvrdil významné postavení Úřadu Rady. Veškerá rozhodnutí Rady procházejí po jejich písemném vyhotovení řadou interních kontrolních postupů, která vrcholí podpisem předsedkyně Rady. K otázce přepjatého formalismu městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56.

Podle názoru městského soudu se Rada podrobně a srozumitelně vypořádala s námitkami uplatněnými stěžovatelkou v průběhu správního řízení. Městský soud se přiklonil k závěru Rady, že předmětná reportáž neposkytla divákovi veškeré informace potřebné k tomu, aby si mohl na věc vytvořit vlastní názor.

K námitce týkající se kritéria závažnosti věci aplikovaného Radou při stanovení výše uložené pokuty městský soud odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Názor Rady, že porušování povinnosti stanovené v ust. § 31 odst. 2 zákona o vysílání považuje vždy za závažné, nemohl městský soud považovat za nezákonný, byť byl stroze odůvodněný. Odkaz na skutečnost, že tato povinnost je navíc stěžovatelce uložena zákonem č. 493/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o České televizi“) dodává odůvodnění kritéria „závažnosti věci“ punc individuality. Rada zohlednila míru zavinění, neboť provozovatel vysílání obsah reportáže mohl sám ovlivnit, byla jím vyrobena a je odpovědný za její obsah. Dosah závadného vysílání je velký – 70% obyvatelstva. Stěžovatelka má z titulu veřejnoprávního provozovatele celoplošného vysílání vyšší odpovědnost k divákovi, a to zejména v oblasti zpravodajství a publicistiky. V této souvislosti městský soud poukázal na ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o České televizi. Pokud chtěla stěžovatelka objektivně a vyváženě informovat o případu s tematikou uplatňování stavebního zákona a činnosti stavebních úřadů, bylo nezbytné řádně zjistit skutkový stav a zejména objasnit práva a povinnosti stavebníka. Závěrem městský soud uvedl, že byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, a proto žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které namítala, že městský soud nesprávně posoudil otázku rozporu mezi obsahem usnesení Rady a obsahem písemného vyhotovení jejího

pokračování

rozhodnutí. Usnesení Rady neobsahuje údaje o lhůtě splatnosti uložené pokuty, o paušální částce nákladů správního řízení a o bankovním spojení k jejich úhradě. Tento nesoulad mezi přijatým usnesením a výrokem uvedeným v písemném vyhotovení rozhodnutí Rady představuje vadu řízení mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 9 Ca 212/2009, ve kterém tento soud dospěl k závěru, že výroková část písemného vyhotovení správního rozhodnutí se musí s přijatým usnesením Rady shodovat. Městský soud v napadeném rozsudku opomenul, že podstatou rozhodnutí Rady je také stanovení povinnosti k úhradě sankce. Právě údaje, jež v usnesení Rady absentují, jsou nevyhnutelným předpokladem pro řádné splnění povinnosti, která byla stěžovatelce rozhodnutím Rady uložena. Nelze proto akceptovat, aby v usnesení Rady chyběly. Vyplývá-li z ust. § 68 odst. 2 správního řádu povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí náležitosti vztahující se k splnění povinnosti, pak je nelze v usnesení Rady opomíjet. Stěžovatelka také vyjádřila nesouhlas se závěrem městského soudu, který požadavek na začlenění těchto údajů do usnesení Rady označil za „přepjatý formalismus“. Městský soud zcela nesprávně aplikoval závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 a navíc zcela opomenul zohlednit absenci údaje o lhůtě splatnosti uložené pokuty. Tento údaj přitom v relevanci na ust. § 68 odst. 2, § 71 odst. 2 a § 74 odst. 2 správního řádu stanoví lhůtu pro splnění povinnosti a jejím uplynutím pak vykonatelnost rozhodnutí Rady. Dále stěžovatelka namítala, že městský soud se nedostatečně vypořádal s odkazem na judikaturu jiných senátů k řešení této otázky. Nesprávně rovněž posoudil námitku týkající se kritéria závažnosti věci. Podle stěžovatelky je závažnost spáchání správního deliktu kritériem, které je nutno posuzovat individuálně ve vztahu k posuzované věci. Nemůže být automaticky závažné každé porušení ust. § 31 odst. 2 zákona o vysílání. Závažnost věci vychází ze skutečností, které odůvodňují porušení zákona. Skutková podstata obsažená v ust. § 31 odst. 2 zákona o vysílání obsahuje neurčité právní pojmy — objektivita a vyváženost. Je proto vždy na individuálním posouzení Rady, jaké konkrétní jednání pod uvedené pojmy podřadí, resp. jaký rozsah jednání účastníka řízení shledá v tom kterém případě porušením zákona. Z dosavadní praxe Rady je přitom zřejmé, že charakter skutků, které v různých případech označuje za porušení zákona, může mít různou intenzitu, a tím dosahovat různý stupeň společenské nebezpečnosti, což se pokaždé musí odrazit na zohlednění kritéria závažnosti, a tím na výši uložené sankce. Ani ve vztahu k této žalobní námitce se městský soud dostatečně nevypořádal s odkazem stěžovatelky na judikaturu městského soudu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud v napadeném rozsudku vyslovil nejen své závěry, ale dostatečně je i odůvodnil. Městský soud se věcí velmi podrobně zabýval a z jeho strany šlo o zcela správný a řádný postup. Napadený rozsudek netrpí žádnými vadami, pro které by musel být zrušen, a proto Rada navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V dané věci rozhoduje Nejvyšší správní soud již podruhé o kasační stížnosti. První rozsudek městského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 7 As 55/2011 - 73 (dostupný na www.nssoud.cz) a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení proto, že městský soud se přezkoumatelně nevypořádal se žalobními námitkami nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty a rozporu usnesení Rady a písemného vyhotovení jejího rozhodnutí.

Pokud městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, a proto žalobu zamítl, jedná se o tvrzení nepodložené, neboť Nejvyšší správní soud vzhledem k nepřezkoumatelnosti prvního rozsudku městského soudu žádný závazný právní názor k důvodnosti žaloby nevyjádřil.

Namítala-li stěžovatelka nesprávné posouzení otázky rozporu mezi usnesením Rady a písemným vyhotovením jejího rozhodnutí, Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že Rada na zasedání konaném dne 15. 12. 2009 rozhodla o uložení pokuty stěžovatelce. Znění výroku, jak jej Rada na svém zasedání odhlasovala, však neodpovídá znění výroku, který je uveden v písemném vyhotovení správního rozhodnutí. Písemné vyhotovení rozhodnutí totiž obsahuje navíc údaj, že pokuta je splatná do 30 dnů ode dne právní moci správního rozhodnutí a číslo účtu, na který má být pokuta uhrazena. O lhůtu splatnosti a číslo účtu bylo písemné vyhotovení správního rozhodnutí doplněno také ve vztahu k výroku o nákladech správního řízení.

Podle ust. § 5 písm. f) zákona o vysílání Rada ukládá sankce podle tohoto zákona.

Podle ust. § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části správního rozhodnutí uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání.

Rozhodnutí Rady o uložení pokuty provozovateli vysílání je vyjádřením vůle tohoto kolegiálního správního orgánu navenek. K tomuto rozhodnutí musí Rada dospět kvalifikovaným způsobem stanoveným zákonem. V daném případě podle ust. § 8 odst. 2 zákona o vysílání nadpoloviční většinou hlasů svých členů. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se Rada řídí svým jednáním. Podle čl. 3 odst. 1 věta první jednacího řádu přijímá Rada správní rozhodnutí hlasováním, stejně jako všechna usnesení, pro něž zákon předepisuje oznamování účastníkům řízení doručením. Také z čl. 6 odst. 8 a čl. 7 odst. 1 jednacího řádu lze dovodit, že usnesení je obecnou formou meritorního rozhodnutí, které Rada přijímá hlasováním v jí vedených správních řízeních. Formou usnesení Rada přijímá i správní rozhodnutí o uložení sankce účastníku řízení. Pouze přijatým usnesením sděluje navenek, jak v dané věci rozhodla. Usnesení tak představuje výrok správního rozhodnutí Rady ve věci samé. Výroková část písemného vyhotovení správního rozhodnutí, které je doručováno účastníkům řízení, musí přesně odpovídat usnesení Rady, které bylo přijato hlasováním. Není – li tomu tak, má tento rozpor za následek nezákonnost rozhodnutí Rady, neboť rozhodnutí v této odlišné podobě nebylo Radou nikdy přijato, takže se nejedná o projev vůle tohoto kolegiálního orgánu. Přijímá – li Rada hlasováním správní rozhodnutí o uložení pokuty, musí znění přijatého usnesení, které představuje výrok jejího rozhodnutí, vyhovovat zákonným požadavkům stanoveným v ust. § 68 odst. 2 správního řádu. To vyplývá z ust. § 66 věta první zákona o vysílání, podle kterého je Rada povinna postupovat v řízení, až na tímto zákonem stanovené výjimky, podle správního řádu. Zákon o vysílání žádnou výjimku, pokud jde o obsahové náležitosti výroku rozhodnutí Rady, neupravuje. V dané věci písemné vyhotovení rozhodnutí oproti usnesení Rady obsahuje navíc údaje o lhůtách splatnosti uložené pokuty a paušální částky nákladů řízení a dále čísla účtů, na které má být pokuta a paušální částka nákladů správního řízení uhrazena. Rada má jako správní orgán povinnost formulovat výroky svých rozhodnutí v souladu se zákonem. V dané věci takto Rada nepostupovala, neboť výrok jejího rozhodnutí je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu.

Pokud podle názoru městského soudu „*wedení ostatních údajů ve výrokové části rozhodnutí Úřadem Rady plně koresponduje s ustanovením § 11 odst. 2 zákona o vysílání*“, jedná se o argumentaci nepřijatelnou. Podle citovaného ustanovení Úřad Rady, který je orgánem Rady, zajišťuje úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Rady. Nemůže však

pokračování

jakkoliv zasahovat do její rozhodovací činnosti týkající se správních deliktů. Takovou pravomoc má pouze Rada. Výkon funkce člena Rady je nezastupitelnou činností. Pokud Rada jako kolegiální orgán složený z osob, na které zákon o vysílání klade poměrně přísné požadavky (§ 7 zákona o vysílání), přijme na svém zasedání usnesení obsahující výrok správního rozhodnutí, nepřísluší Úřadu Rady jako de facto pouze servisní organizaci zabezpečující bezproblémové fungování Rady jakkoliv zasahovat do výroku správního rozhodnutí. To, co městský soud v napadeném rozsudku bagatelizuje a označuje za přepjatý formalismus, považuje Nejvyšší správní soud za nepřipustné zasahování do rozhodovací činnosti Rady.

Poukázal-li městský soud v této souvislosti na náleze ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, ve kterém měl Ústavní soud potvrdit významné postavení Úřadu Rady, nejsou závěry v něm vyslovené pro danou věc relevantní. V citovaném nálezu totiž Ústavní soud řešil otázku počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení pokuty ve správním řízení, tedy problematiku odlišnou od otázky rozporu mezi usnesením Rady a písemným vyhotovením jejího rozhodnutí. Naopak je nutno poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82 (publikováno pod č. 2633/2012 Sb. NSS, dostupné také na www.nssoud.cz), ve kterém bylo vysloveno, že „pro účely rozhodování v rámci správního řízení není možné Úřad a Radu považovat za jeden subjekt.“ (bod 29 citovaného usnesení)

Zcela bez souvislosti s posuzovanou věcí městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, ve kterém sice byla řešena otázka přepjatého formalismu, nicméně v naprosto jiném kontextu než v daném případě (posuzování náležitostí žaloby, resp. v obecné rovině posuzování procesních úkonů účastníků soudního řízení).

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je v této části důvodná.

Stěžovatelka dále namítala, že městský soud nesprávně posoudil námitku nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty, pokud jde o kritérium závažnosti věci.

Ke kritériu závažnosti věci Rada v napadeném rozhodnutí uvedla, že porušování povinnosti stanovené v ust. § 31 odst. 2 zákona o vysílání považuje „vždy za závažné“ a poukázala na to, že povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů je stěžovatelce uložena i zákonem o České televizi.

Podle ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, ve znění účinném do 31. 5. 2010, Rada při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Výši pokuty Rada stanoví podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

K zákonným kritériím pro stanovení výše pokuty za správní delikt se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně vyjadřoval. V rozsudku ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 As 58/2008 - 77, vyslovil závěr zobecněný do právní věty: „*Ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje taxativní výčet kritérií, ke kterým musí být při stanovování výše pokuty přihlédnuto. Správní orgán si tak nemůže libovolně vybrat, ke kterým hlediskům přihlédne, ale naopak musí zohlednit všechna zákonná měřítka, je-li to z povahy věci možné.*“ Dále v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006 - 78 (dostupný

na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že obsahuje – li ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání kritéria pro stanovení výše sankce za správní delikt, nelze je aplikovat formalisticky. Ne všechna kritéria musí být nutně v konkrétním případě stejně důležitá či určující. Rada musí uvést, které kritérium bylo pro posouzení věci klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty v konkrétní výši. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá pro odůvodňování výše sankce při správním trestání, že správní orgán se musí při ukládání trestu výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanoví. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se i s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost.

Zákonná kritéria je tedy nutno vždy aplikovat na posuzovaný případ s přihlédnutím k jeho specifikům, uvést jaký vliv mají na výši uložené sankce, případně, že jsou bez vlivu, s uvedením konkrétní argumentace.

Typovou závažnost jednotlivých skutkových podstat správních deliktů upravených v zákoně o vysílání vystihuje zákonem stanovené rozmezí výše pokuty. V obecné rovině lze uvést, že správní delikty, za které Rada ukládá pokutu podle ust. § 60 odst. 1 zákona o vysílání (v rozmezí od 5.000 Kč do 2.500.000 Kč), jsou typově méně závažné než např. správní delikty sankcionované podle odst. 3 citovaného ustanovení (pokuta v rozmezí od 20.000 Kč do 10.000.000 Kč). Je proto přinejmenším problematické označit porušení určité zákonné povinnosti „vždy za závažné“.

V daném případě měla Rada možnost uložit pokutu v rozmezí od 5.000 Kč do 2.500.000 Kč [§ 60 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání]. Takto široce stanovené rozmezí výše pokuty spolu se zákonnými kritérii pro stanovení její výše umožňuje Radě rozlišit mezi správními delikty méně a více závažnými, zohlednit konkrétní okolnosti posuzovaného případu a na základě správní úvahy stanovit výši pokuty.

Způsob, jakým se Rada v napadeném rozhodnutí vypořádala s kritériem závažnosti věci, neodpovídá zákonným požadavkům na odůvodnění výše uložené pokuty. Rada totiž pouze lakonicky konstatovala, že porušení předmětného ustanovení zákona o vysílání považuje vždy za závažné. Tento paušální závěr neobstojí, neboť zcela opomíjí specifika posuzovaného skutku. Při hodnocení závažnosti věci má Rada možnost, a zároveň povinnost, zabývat se konkrétními okolnostmi posuzovaného případu. Na to však Rada v případě stěžovatelky zcela rezignovala a kritérium závažnosti věci tak vůbec nezohlednila. Ani ve spojení s odkazem na zákon o České televizi nenabývá toto odůvodnění na konkrétnosti, jak mylně dovodil městský soud. Je-li postavení provozovatele vysílání komplexně upraveno samostatným zákonem, jako je tomu v případě stěžovatelky, je zcela logické a správné, že Rada, stejně jako městský soud, jednotlivými ustanoveními zákona o České televizi argumentuje (srovnej předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci ze dne 30. 11. 2011, č. j. 7 As 55/2011 - 73). Samotná skutečnost, že povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace stanoví ve vztahu ke stěžovateli vedle zákona o vysílání také zákon o České televizi, však nijak neodůvodňuje správnost tvrzení, že porušení této povinnosti je třeba vždy považovat za závažné. Povinnosti vyplývající pro stěžovatelku ze zákona o České televizi jsou při stanovení výše pokuty relevantní zejména při hodnocení postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu. Zjevnou souvislost mezi kritériem závažnosti věci a povinnostmi stanovenými citovaným zákonem však Nejvyšší správní soud neshledal. Dával – li tedy městský soud odkaz Rady na zákon o České televizi do souvislosti s tvrzením o závažnosti porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace, aniž by tento závěr podrobněji odůvodnil, jde o argumentaci neopodstatněnou. Rovněž stížní námitka nesprávného odůvodnění výše uložené pokuty je tedy důvodná.

pokračování

Stěžovatelka rovněž namítala, že se městský soud nevypořádal s odkazy na rozdílnou judikaturu uvedenými v žalobě. Touto námitkou se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože se věcně vypořádal s otázkou rozporu mezi usnesením přijatým Radou a výrokem uvedeným v písemném vyhotovení jejího rozhodnutí a také s otázkou odůvodnění výše uložené pokuty.

V této souvislosti lze uvést, že městský soud nemá, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu, instrument pro sjednocování judikatury a dospěje-li jeden ze senátů městského (krajského) soudu k právnímu názoru odlišnému od právního názoru vysloveného v rozhodnutí jiným senátem městského (krajského) soudu, je zcela legitimní takový právní názor v rozhodnutí vyslovit, ale je nezbytné vypořádat se s argumentací podporující tento opačný právní názor. Rozdílné právní názory mohou být sjednoceny pouze rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (srovnej § 12 s. ř. s.).

Nad rámec přezkumu v rozsahu stížních námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na chybné poučení o opravných prostředcích, které je uvedeno v napadeném rozsudku. Městský soud poučil v napadeném rozsudku účastníky řízení tak, že „*Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.*“

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Již z věty za středníkem citovaného ustanovení je jasně patrné, že poučení dané účastníkům řízení městským soudem v napadeném rozsudku je nesprávné. Městský soud zcela opomíjí možnost, že by se ve svém rozhodnutí mohl odchýlit od závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku a že by toto jeho pochybení bylo v kasační stížnosti namítáno.

V této souvislosti je třeba zejména poukázat na judikaturu vztahující se k citovanému ustanovení, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165 (publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS a dostupné na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěrům zobecněným do právní věty: „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze zájmu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v podané kasační stížnosti zpochybnila správnost posouzení dvou sporných otázek, ve vztahu k nimž Nejvyšší správní soud ve svém prvním zrušujícím rozsudku vyslovil nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu, nelze její stížní námitky považovat za nepřipustné ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Bez ohledu na to, že vadné poučení by samo o sobě nebylo v dané věci důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, je nepřipustné, aby obsahoval poučení o opravném prostředku, které je v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud podle ust. § 110

odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil i napadené rozhodnutí Rady a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Rada je vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.].

Výrok o náhradě nákladů za řízení o žalobě (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.) se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů tohoto řízení, které jí vznikly zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000 Kč.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil kromě napadeného rozsudku i správní rozhodnutí Rady a věc jí vrátil k dalšímu řízení, je vydáním tohoto rozsudku řízení před správními soudy ukončeno. Nejvyšší správní soud proto rozhodl i o nákladech řízení o předchozí kasační stížnosti stěžovatelky. Výrok o náhradě nákladů za řízení o obou kasačních stížnostech se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatelka měla v řízení o kasačních stížnostech úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly zaplacením soudních poplatků v celkové částce 8.000 Kč (3.000 Kč za první kasační stížnost, 5.000 Kč za druhou kasační stížnost).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu